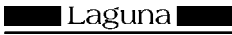

Keti Hopkins

Dobri tipovi, loši
tripovi i svemirski
poljupci

Preveo
Aleksandar Milajić

 Laguna

Naslov originala

Cathy Hopkins

Mates, Dates and Cosmic Kisses

Copyright © Cathy Hopkins, 2001

Translation Copyright © 2006 za srpsko izdanje, LAGUNA

Hvala mom mužu Stivu Laveringu, bez kog moj život ne bi imao smisla.

(On mi je rekao da ovo napišem, ali ja bih mu ionako zahvalila. Časna reč.) Hvala i Brendi i Džud iz izdavačke kuće Pikadili pres za sva uputstva i što su mi dale dobar izgovor da „zarad istraživanja“ gledam Dosonov svet. Za kraj, hvala i Rouzmari Bromli za svakoliku podršku i što je bila pravi drug.

Frankenštajnova deveruša

Lusi je zinula kad sam se pojavila iz kupatila.

„Izi!“ – kriknula je. „Šta si to, *zaboga*, uradila?“

„Drugacije je“, reče Nesta.

Buljile su u mene kao da sam izašla iz nekog horora.

„Sviđa vam se?“ – upitala sam i okrenula se.

Tog dana se moja dosadna polusestra Amelija udavala za jednako dosadnog Džeremija, a moja druga polusestra Klaudija i ja morale smo da joj budemo deveruše. Amelija mi je, shodno očekivanjima, namenila odvratnu haljinu. Smaragdnozeleni saten. S visokim strukom. Strašno.

A onda sam se nečeg dosetila.

„Morala sam nešto da preduzmem“, rekoh. „Izgledala sam kao da igram glavnu ulogu u nekoj drami Džejn Ostin.“

„Dobro“, reče Nesta, ne prestajući da bulji, „ali zelena kosa?“

„Savršeno se slaže“, rekoh s osmehom. „Zar vam se ne dopada?“

„Mislim da izgledaš super“, reče Lusi. „A šta ćeš sa školom? Gospođa Alen će te ubiti.“

„O, ovo se spira posle nedelju dana. To je samo pena. Doduše, to neću reći mami.“

Pogledala sam se u ogledalu. „Dopada mi se i mislim da ću ostati ovakva bar do ponedeljka.“

„Zar te mama neće naterati da spereš boju?“ – upita Nesta.

„Celog jutra je u frci, a kola treba da stignu svakog trenutka, tako da će kada me bude videla već biti prekasno.“

Lusi se zakikota. „Ličiš na irsku snašu. Oči su ti od tolikog zelenila još smaragdnije nego inače.“

„Baka bi bila ponosna na mene. Znaš, irski koreni i tome slično. Kapiraš? Smaragdnozeleni koreni?“

Zurilo su u mene kao da sam sišla s uma.

„Koreni kose, tupsonke.“

„Pre bih rekla da će se prevrnuti u grobu“, reče Nesta. „Ne verujem da se nošenje zelenog odnosilo i na kosu.“

„Možda se njen duh pojavi na venčanju“, rekoš, „i baš na onom mestu kad sveštenik kaže: 'Ima li neko kakvu primedbu?' ona će se vinuti ka krovu i zaječati: 'Da, imam, *imam*. Moja unuka je ofarbala svoju divnu smeđu kosu u zeleno.“

Lusi i Nesta prasnuše u smeh.

„Šalu na stranu“, nastavila sam, „volela bih da i vas dve budete tamo. Nije pošteno. Svima je dopušteno da dovedu prijatelje, pa makar i samo na svadbeni ručak. S druge strane, to su sve matorci, pa valjda za njih važe jedna pravila a za nas druga.“

„Pa, verovatno će tamo biti i pokojni pristojan momak“, reče Nesta. „Možeš uvežbavati moje savete za koketovanje.“

„Mrka kapa. Biće smrtno dosadno. Tamo nema čak ni diskoteke. Džeremi je računovođa i, baš kao i Amelija, poti-

će iz porodice računovođa. Čak su naručili i svadbenu tortu u obliku digitrona.“

„Kakva joj je venčаница?“ – upita Lusi, uvek zainteresovana za pitanja stila. Namerava da upiše umetnički koledž i postane modni kreator.

„Kao ogromna puslica. Čak i onako mršava izgleda ogromna u njoj. Štaviše, ne znam kako će ući u auto.“

„Ako se ja budem udavala“, reče Nesta, zavaljena u jastuke kao Kleopatra, „izgledaću fantabulozno. Naravno, tada ću već biti slavna i biće mnogo novinara, pošto će svi časopisi želeći da objave slike s mog venčanja.“

„Šta bi obukla?“ – upitala ju je Lusi.

„Nešto usko. Sasvim pripijeno. Možda svilenu haljinu boje slonovače, bez leđa. Kosu bih raspustila, kao sad, da mi pada do struka. Nikad se ne bih prevarila kao većina žena pa da za venčanje odaberem onu uštogljenju frizuru, znate ono što liči na košnicu, ono kad im kosu pokupe navrh glave. I imala bih jednostavan bidermajer. Samo nekoliko ljiljana ili nešto slično. Elegantno. Venčanje bi se održalo ispred moje vile i došla bi čitava bulumenta rok zvezda i slavni ličnosti.“

„Ti bi izgledala zanosno što god da obučeš“, rekoš, gledajući je opruženu na mom krevetu. Nesta je 'ladno najzgodnija devojka u našem razredu, ako ne i u čitavoj školi. Inače je polujamajčanka i poluitalijanka, i izgleda da se smrzneš. Mogla bi biti manekenka kad bi htela, ali u poslednje joj se vreme više sviđa glumačka karijera.

I Lusi je lepa, ali na drugi način. Sitna je, kratke plave kose i podsećala me je na vilenjaka dok je prekrštenih

nogu sedela na svom omiljenom komadu nameštaja u mojoj sobi – velikoj vrećastoj fotelji.

„A šta bi ti obukla, Lusi?“ – upitah.

Ona se zamišljeno zagleda kroz prozor. „Mislim da bih volela da se venčam zimi, kad ima snega. U somotu, s ogrtačem. I s belim ružicama u kosi. U crkvu bih stigla kočijom, a sve bi bilo okićeno bršljanom i cvećem...“

„Prava si romantičarka, Lus“, nasmejala sam se. „Nadam se samo da nećeš svoje deveruše naterati da nose ovakva grdila kao što ja moram danas.“

„Bile bismo ti deveruše, zar ne?“ – upita Nesta. „Znaš, ono, kao najbolje drugarice, i tako to?“

„Naravno, ali volela bih da tamo budu i Ben i Džeri, pošto su mi oni najbolji prijatelji posle vas dve“, na to će Lusi.

„Šta?“ – zgranu se Nesta. „Psi na venčanju?“

„Da, mogli bi proći kao paževi.“

Nesta i ja stadosmo da se previjamo od smeha. Bilo je dovoljno da zamislimo dva debela labradora kako s venčićima oko vrata bauljaju između klupa.

„E, ja se nikada neću udati“, rekoh. „Čemu to? Toliko se parova rasturi već posle nekoliko godina. Baš kao moji mama i tata. Jednom sam čula tatu kad je nekome preko telefona rekao da smatra kako je razvod prirodan način da se kaže: 'Lepo sam ti rekao.'“

„Ali možda ćeš se jednog dana zaljubiti“, reče Lusi. „Tada ćeš promeniti mišljenje.“

„Ma kakvi. Pogledaj me – već mi je četrnaest godina a još nisam imala dečka. Čak nisam ni videla nekog ko je makar blizu onom što tražim.“

„A ako ipak rešiš da se udaš?“ – bila je uporna Lusi.

„Dobro. Ako to rešim – a neću – obukla bih crvenu najlonsku mini haljinu i na rolerima bih se dokotrljala do oltara dok gospel hor igra i peva u pozadini.“

„Ali ja ne umem da vozim rolere“, na to će Lusi, „a moram ti biti deveruša.“

„Ne brini. To se neće desiti. Ne verujem da ću se ikada zaljubiti. A pogotovu ako ostanem ovde. Ovdašnji momci su pravi Kevini.“

„Pa, ni ja ne bih volela baš sutra da se udam“, na to će Nesta. „Terala bih kera što duže mogu. Što da se zadovoljim jednom voćkom ako mogu uzeti čitavu korpu?“

„Prava si fufa“, na to će Lusi. „Uostalom, lako je tebi, ti si glavni magnet za momke u Severnom Londonu. A šta ako upoznaš nekog zaista posebnog?“

„Misliš nekog kao Tonija?“ – zezala ju je Nesta.

Sirota Lusi je pocrvenela kao bulka. Toni je Nestin stariji brat, a Lusi je do ušiju zaljubljena u njega.

„Pozvao me je da izađemo sledeće nedelje“, reče stidljivo.

Nesta ju je zabrinuto pogledala. „Jesi li pristala?“

„Naravno. Ali znam, *znam*, da ne treba previše ozbiljno da ga shvatim. Znam kakav je. Menja devojke kao čarape.“

„Pazi da to ne zaboraviš“, upozorila ju je Nesta. „Posle ćemo Iz i ja morati da te sastavljamo.“

„Umem da brinem o sebi“, reče Lusi. „A šta je s tobom, Iz? Šta ti očekuješ od dečka?“

„Koliko vremena imaš?“ – na to ću ja. „Mogu li da pitam publiku? Pola-pola? Pomoć prijatelja?“

„Konačan odgovor“, reče Nesta. „Koji je tvoj konačan odgovor?“

Morala sam dobro da se zamislim. Savršeni dečko?

„Dobro. Smisao za humor. Mora umeti da me nasmeje. Mora biti inteligentan. Šta će mi neki tamo tupson? To mora biti neko s kim imam o čemu da pričam i s kime ću imati štošta zajedničkog.“

„I, naravno, zgodan?“ – upita Nesta.

„Da. Prilično. U stvari, ne bih nekog tipa s duplerice, pošto su previše zgodni momci obično puni sebe...“

„Kao Toni“, reče Nesta, značajno pogledavši Lusi, koja se pravila da je ne primećuje.

„Izvinjavam se“, prekinuh je, „ali nisam završila. Moj konačan odgovor za momka od milion dolara. Duhovit. Inteligentan. Velikodušan. Pristojnog izgleda. Lepe guze. Da iskreno uživa u ženskom društvu. Da ima čiste nokte, i poslednje, ali ne i manje važno...“

„Da bude bogat“, reče Nesta.

„Da bude sladak“, reče Lusi.

„Ne“, na to ću ja. „Poslednje, ali ne i manje važno... da ume da dubi na glavi i peva 'Bože, čuvaj kraljicu.'“

Lusi prasnu u smeh. „Izi, luda si.“

„Želim ti sreću u potrazi“, reče Nesta. „Sve je to uglavnom u redu, ali *čisti nokti*? Mislim da previše izvoljevaš, devojko.“

„Izi“, besno je viknula mama odozdo. „Kola nas čekaju.“

Duboko sam udahнула. „Dolazim! Eto tako. Poslednje poslednje pitanje. Izgledam li dobro? Zeleno i tako to. Mislite li da mi treba još krejona na očima?“

„Izgledaš sjajno“, reče Lusi. „Javi nam kako ti ide.“

„Važi, Nesta?“

Ova se nasmeja. „Pa, recimo to ovako: nadajmo se da će se, kad te Amelija bude videla, potvrditi da je ljubav zaišta slepa.“

„Ako je ljubav slepa“, na to ću ja, „onda je brak otvarač za oči.“

„Kako da ne“, reče Nesta, pa ustade s mog kreveta i pođe ka vratima. „Hajdemo, Lus. Bolje da izađemo pre nego što je gospođa Foster vidi ovakvu i otvori paklene dveri.“

Lusi se isceri. „Aha. Drago mi je što sam te poznavala, Izi.“

To rekoše pa utekoše.

Moja namera da u ponedeljak svojom zelenom kosom izujem direktorku škole iz cipela neslavno se završila. Čim smo se vratili s venčanja, mama me je odvela u kupatilo na spratu.

„Eto, tako“, procedila je kroz zube. „Sad počni da pereš kosu i da nisi stala dok ti se ne povrati prirodna boja.“

Pružila mi je bocu šampona. Čekala sam da izađe, ali ona je samo stajala i besno me gledala.

„Ne samo da si me obrukala pred svim našim rođacima i prijateljima“, nastavila je, „nego si Ameliji upropastila ovaj dan. I *kako* sad da objasnimo ljudima zašto na većini fotografija nedostaje jedna deveruša?“

„Nisam ja imala ništa protiv da se fotografišem“, zaustila sam.

„Ali Amelija jeste. Bila je besna kao ris. Dakle stvarno, Izobel. Uspela si da zaseniš nevestu na dan njenog venčanja.“

„Nisam htela da...“

„Razmišljaš li ti uopšte? Pa samo bi se ti videla na svakoj fotografiji.“

„Izvini“, ponovila sam milioniti put tog dana.

„I ne pada mi na pamet da te takvu pustim u školu. Bog zna šta bi nastavnici pomislili o nama i o porodici iz koje potičeš.“

Htela sam da joj kažem kako se mnoge devojke farba-ju i izvlače pramenove, ali znam kad je dosta, pa sam zato odvrnula slavine i počela da perem kosu.

Mama je stajala i gledala kako se mlazevi zelene boje slivaju u kadu. Kroz šum vode sam čula njene uzdahe. Zaključila sam da bi mi najpametnije bilo da držim jezik za zubima, pa sam dovršila pranje i posegnula rukom za peškir.

„NE TAJ!“ – kriknu mama. „Zaboga, Izobel!“ (Uvek me oslovljava punim imenom kad je ljuta.) „Ne belim peškirim. Isflekaćeš ga. Doneću ti neki tamniji.“

Mama je veliki ljubitelj belih peškira. Jednom je, pošto sam završila umivanje, ušla za mnom u sobu i donela onaj koji sam upravo bila upotrebila.

„Jesi li mi ovo ti isflekala peškir?“ – upitala je, pokazujući mrlje od maskare. „Peškiri služe za sušenje, a ne za skidanje šminke.“

Dakle stvarno. Volela bih da pređe na normalne peškire u boji pa da mogu bez bojazni da ih koristim. Ali šta bi mi to vredelo kad je ona takva i po pitanju svega ostalog? Naša kuća je besprekorna. Mama je besprekorna. Uvek u elegantnim crnim kostimima na poslu i elegantnim crnim pantalonama i kašmirskim džemperima kod kuće. Ele-

gantno kratka crna kosa. Ne znam kako joj to polazi za rukom. Uvek joj je svaka dlačica na svom mestu. Na cipelama nikad nema ni trun prašine. Rođena je u znaku Device, što znači da je perfekcionista. Čak ide dotle da čisti kuću pre nego što dođe kućna pomoćnica, kako ova slučajno ne bi pomislila da smo neka štokava porodica. Šta će nam kućna pomoćnica ako ne možemo da pravimo haos koji će ona počistiti?

Poželela sam da izađe iz kupatila i ostavi me da na miru sredim kosu, ali ne, ona se posadila na rub kade i strogo me posmatrala. „Pa, hoćeš li mi sad dati nešto kao objašnjenje?“

„Pa, ja sam... mislila sam da to lepo izgleda.“

Uzdah. Još jedan, dublji.

„Nisam htela nikog da naljutim...“ – zaustih.

Stvarno nisam. Ali privukla sam popriličnu pažnju. Stupale smo ka oltaru i svi su ohtali i ahtali gledajući nevestu, da bi potom videli i mene, posle čega je zavladao muk. Ljudi su skretali pogled. Ali ne i Amelija. Čim sam uhvatila njen pogled, znala sam da će biti frke. I to velike. Časna reč, videla sam da joj se ispod vela diže para. Zurila sam u oltar i molila se da se Amelija opusti posle nekoliko pića na svadbenom ručku. Ali avaj. Tek je onda odlepila.

Mama me je i dalje gledala s ruba kade. Nisam znala šta da kažem.

„Izvini“, rekoh. „Žao mi je.“

„Žao? Pa ti i ne znaš šta ta reč znači. Vuci se u svoju sobu. Ne mogu da te gledam.“

Odvukla sam se u svoju sobu. Ovo je stvarno pasji život. A ja sam stvarno *persona non grata*. Ponovo.

Poglavlje 2

Čudan neki parazit

„A kud ti misliš da si pošla?“ – upitala me je mama sutradan dok sam pokušavala da se išunjam iz kuće. Nadala sam se da ću se izvući bez halabuke.

„Idem napolje s Nestom i Lusi.“

„Jesi li doručkovala?“

„Nisam gladna“, rekoh i gurnuh rukavice u džep kaputa.

„Napolju je hladno i pada kiša. Ne možeš da ideš praznog stomaka. Vрати se.“

Pošla sam za njom u kuhinju. Nagurala je hleb u toster.

„Ovaj, ne, hvala, mama. Uzeću samo malo voća. Više ne jedem beli hleb.“

„Otkad to?“

„Od sad.“

„A zašto?“ – upitala je. Bila je prilično vesela s obzirom na događaje od prethodnog dana. Znači li to da mi je oprošteno?

„Pa, eto tako. Prosto ga više ne volim.“

„Onda ću ti spremi jaja.“

„Ne, hvala. Ne volim jaja. Uzeću voće.“

Kako da joj kažem da sam prešla na domaća jaja? Čitala sam da na farmama koke nosilje drže nabijene u skućenicim sobičcima. Strašno. Jadne male koke. Međutim, ne bih to danas pominjala pred mamom, pošto bih samo izazvala svađu.

Duboko sam udahnula. „Pa, znaš, u školi su nam pričali o nutricionizmu i pitala sam se da li bismo možda mogli da pređemo na malo zdraviju hranu.“

„Kako to misliš da pređemo na zdraviju hranu?“

„Da koristimo sveže namirnice umesto zamrznutih, domaća jaja, možda organski gajene...“

„A šta fali ovom što ti ja dajem?“

„Pa, ništa, ali mislila sam da bismo mogli bolje da se hranimo.“

„Gluposti. Ovde se jede sasvim dobro. U frižideru uvek ima dosta hrane.“

„Ali mama, ne govorim o količini, nego o kvalitetu...“

„Hoćeš da kažeš da vam dajem nekvalitetnu hranu?“

„Ne, NE...“

Ovo ne sluti na dobro.

Rešila sam da pokušam sa drugačijim pristupom. „Znaš kako ti voliš da u kući sve bude besprekorno?“

„Da.“

„Pa, znaš, sve je to spolja. Ja ti govorim o onom što je iznutra. O onom što unosiš u sebe. Što više jedeš sveže i zdrave hrane, bolje se osećaš i postaješ besprekorna i iznutra. Volela bi to, zar ne?“

Vredi probati. Izgledala je kao da razmatra ono što sam rekla.

Moj očuh Angus pogledao nas je preko *Fajnenšel tajmsa*. „Izi hoće da kaže da bi radije bila zelena!“

Vrlo duhovito. Al' za malo.

Hvala, Anguse, pomislila sam. Samo mi još treba da neko mamu podseti na ono od juče.

„Ne. Ne zelena. Ne govorim o okruženju. Doduše, i ono je važno. Samo kažem da ne treba jesti đubre.“

Ups. Ja i moj jezik. Nisam htela da to tako ispadne. Mami se istog trenutka vratio onaj besni izraz lica.

„Zašto ne možeš da budeš kao svi normalni tinejdžeri, Izi? Devojke tvojih godina najradije bi živele na testeninama i pomfritu. Zašto ti uvek moraš da se razlikuješ?“

„Imaš i integralne testenine. Lusini roditelji kupuju isključivo organsku hranu. U stvari, gospodin Laving je drži u svojoj radnji.“

„Pa, oni to tako vole. Mi živimo drugačije.“

Što je prava šteta, pomislila sam. Lusina kuća se potpuno razlikuje od moje. Kod njih je prijatno i opuštено. A u kupatilu imaju peškire u boji, tako da ih možeš prljati koliko ti drago.

„Ali mama... svi znaju da su sveže namirnice zdravije i bolje od svega ovog što jedeš. Ovo samo izvadiš iz zamrzivača i čušneš u mikrotalasnu. Sve je puno aditiva...“

„Ne razgovaraj tako s majkom“, reče Angus.

Nema šanse da pobedim. Nisam *tako* razgovarala s mamom. Mislila sam da bismo svi imali koristi od mojih save-ta, ali htela sam da sama odaberem trenutak za potezanje te teme. Bekstvo je izgledalo kao najrazumniji potez.

„Mogu li sad da idem?“ – rekla sam i ustala.

„Ne dok ne pojedеш tost“, reče mama.

„Ma dobro. Staviću ga u džep. Poješću ga. Časna reč.“

Umotala sam tost u salvetu i požurila ka vratima. Daću ga pticama, pomislila sam.

Kladim se da bi i one više volele onaj integralni.

Lusi i Nesta su me čekale na stanici metroa u Kamdenu. Stajale su kraj biletarnice i mandžale *snikers*.

„Slažemo se“, rekoh kad sam videla da smo sve tri u crnom.

„Kad si u Kamdenu“, na to će Nesta, „ponašaj se kao Kamdenac. Ili tako nekako.“

Tamo kao da svi nose samo crno i sivo. Možda hoće da budu u skladu s vremenom, koje je, kao i svakog decembra, sumorno i kišovito.

„Pa, kako je bilo na venčanju?“ – upitala me je Nesta dok smo se kroz nedeljnu gužvu probijale ka pijaci Kamden Lok. „Vidim da ti je kosa opet stare boje.“

„Znam. Mama je poludela i naterala me da je operem čim smo došli kući. Amelija je pobesnела kad me je videla. Zabranila mi je da se slikam i rekla da više nikad sa mnom neće progovoriti ni reč.“

„Onda je sve kako treba“, iscerila se Nesta. „Ona ti ionako nikad nije bila među najdražim osobama, zar ne?“

„Da znaš da nije“, nasmejala sam se. „Osim toga, mislim da nisam baš toliko sve upropastila kao što svi tvrde. Venčanje je na kraju ispalo prilično slatko, naročito kad je jedan paž pročitao Gospodnju molitvu. Baš je bio sladak. Svega

šest godina. 'Oče naš, eci peci na meseci,' rekao je. 'Nek je sveta ime tvoje.' Valjali smo se od smeha.“

„Da li je bilo momaka?“ – upita Lusi.

„Ne pominji. Ma kakvi. Dobro, bio je jedan. Pokušao je da razgovara sa mnom, ali on je Džeremijev mlađi brat pa je sigurno potpuni dodon.“

„Kako izgleda?“ – upita Nesta.

„Ima otprilike sedamnaest godina. Ne izgleda loše. Nosi lenonke. Ali imao je neko užasno odelo koje mu nije bilo po meri. Džeremi ga je posle ručka naterao da sedne za klavir i odsvira nešto. Bilo je strašno. Pesme iz mjuzikala. Svi matorani su pevali uz *Moje pesme, moji snovi, Pevanje na kiši, Južni Pacifik* i tome slično. Sve u fazonu 'Uzmi me za ruku, ja sam stranac u raj, izgubljen u zemlji čuda' i slične baljezgarije...“

„Moj tata ima *Južni Pacifik* na videu. Stiv i Lal imaju svoju verziju te pesme“, na to će Lusi, pa stade da peva: „Uzmi me za ruku, ja sam čudan neki parazit, sav prljav od zemlje...“

„To je bolje od originala“, rekoh dok smo cunjale pijacom. „Nego, da se mi vratimo ozbiljnim stvarima. Šta tražimo ovde?“

„Momke“, reče Nesta.

„Htela bih da potražim neke minduše za sudar s Toni-jem“, reče Lusi.

„A moramo naći i nešto novo za žurku povodom kraja polugoda“, dodade Nesta. „Ko zna ko bi mogao tamo da se pojavi.“

„Čula sam da sviraju King Noz“, reče Lusi.

„Ko su oni?“ – upitah.

„O, oni su fantastični. Idu s mojom braćom u gimnazi-ju. Lal ima jednu njihovu kasetu i kaže da će možda potpi-sati ugovor s nekom izdavačkom kućom.“

„Pa, sve je bolje od pesama iz mjuzikala“, rekoh.

Svašta možete da pazarite u Kamden Loku: knjige, ramove za slike, mirišljave štapiće, etarska ulja, kristale, nakit, ogle-dala, odeću, šešire, grnčariju, diskove. Šta god vam padne na pamet. Hala vrvi od ljudi koji šetkaju, kupuju ili razgo-varaju s prijateljima.

Htela sam da na vreme obavim božićnu kupovinu pa sam devojke maltene odgurala do štandova njuejdža. Želela sam da ove godine svima poklonim po ulje za aromaterapiju.

Lusi se ubrzo zalepila za tezgus s nakitom, Nesta je počela da proba naočare za sunce, a ja sam otišla do tezge s etarskim uljima. Uzela sam bočice ruže i jasmina i dobro ušmrknula. To su mi omiljeni mirisi, ali su i najskuplji, tako da ih još nisam mogla sebi priuštiti za ličnu zbirku.

„Zdravo“, reče neko. „Mogu li da ti pomognem?“

Podigla sam pogled i zablenu se u par očiju boje lešni-ka. U meni se desilo nešto veoma čudno. Kao da mi je neko vezao čvor u stomaku i snažno ga pritegao. Taj momak je izgledao čudesno. Ali *ozbiljno* čudesno. Široko nasmešena usta i svilenkasti crni pramenovi preko lica.

„Ovaj, ne, hvala, samo razgledam“, izustila sam, a onda se okrenula i pobešla.

Odvukla sam Nestu i Lusi u ugao, iza gondole s odećom. „Upravo sam se zaljubila“, rekoh kao bez daha i naslo-nih se na zid.